

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-12Csp/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119234444
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Roštárová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:6119234444.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, v konaní pred sudkyňou JUDr. Alenou Roštárovou, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: R. T., nar. XX.X.XXXX, Š. XX, R.Ľ. T., zastúpenému: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 8.890,73 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

II. Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 40 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, ktorá bola doručená dňa 19.02.2019 Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciu súdu (ďalej len „upomínací súd“) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 8.890,73 eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 8.147,29 eur od 17.02.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 12.06.2015 uzavrel žalobca ako veriteľ na jednej strane so žalovaným ako dlžníkom na strane druhej úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú úverové zmluvné podmienky žalobcu. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému úver vo výške 9.300,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť pravidelných 96 mesačných splátkach v sume po 210,39 eur. Do dňa podania žaloby uhradil žalovaný žalobcovi sumu 5 410 eur. Keďže žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, žalobca dňa 31.01.2018 pristúpil k zosplateniu budúcich splátok úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru. List bol žalovanému odoslaný 31.01.2018. Dlž žalovaného o výške 8.890,73 eur pozostáva z istiny vo výške 234,64 eur, úrokov vo výške 743,44 eur, zosplatennej istiny vo výške 7.912,65 eur. K dlžnej sume si žalobca uplatňuje zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne k prvému dňu omeškania žalovaného, t.j. od 17.02.2018 do zaplatenia.

2. O žalobe žalobcu rozhodol upomínací súd platobným rozkazom sp.zn.: 23Up/182/2019 zo dňa 09.08.2019, proti ktorému žalovaný podal včas odpor s vecným odôvodnením. V odpore, žalovaný uviedol, že neuznáva žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu. Tvrdil, že úverová zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy a preto je bezúročná a bez poplatkov. Mal za to, že zmluva musí obsahovať termín konečnej splatnosti úveru. Údaj, o konečnej splatnosti formulovaný ako „Termín konečnej splatnosti 96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v poslednom mesiaci“ považuje za nedostačujúci s odkazom na rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 30.01.2018 sp. zn. 5Co/369/2017. Žalovaný zároveň uvádza, že podľa interaktívnej kalkulačky dostupnej na <http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn> bola po zadaní požadovaných údajov vypočítaná RPMN vo výške 24,81 % p.a.. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávnu výšku RPMN, čo má za následok v konečnom dôsledku absenciu údajov o RPMN. Žalovaný taktiež namietal, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol,

akým spôsobom bola overená bonita klienta. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42. Uviedol, že za poskytnutý úver celkovej sume 9 300 eur, žalobca požaduje vrátiť celkovú čiastku spojenú so zaplatením úveru vo výške 20 197,44 eur, pričom takúto celkovú odplatu žalovaný považuje za úžerné protiplnenie, resp. nárok, ktorý je s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 a § 39 v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdil, že pri neplatnej zmluve o úvere sú zmluvné strany povinné vysporiadať sa v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného dôvodu subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 12.06.2017 a objektívna trojročná doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 12.06.2018. Žalovaný preto vzniesol námietku premlčania. Žalovaný považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti za neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor so zákonom, nakoľko bol toho názoru, keďže ide o spotrebiteľský právny vzťah, žalobca by postupoval v súlade so zákonom, ak by najskôr vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a zároveň ho upozornil, že ak v stanovenej lehote neuhradí omeškané splátky pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, čo vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a až následne mohol žalobca (až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy) v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Súd SR v spotrebiteľských sporoch už viackrát potvrdil, že súčasťou zmluvy môže byť len dokument s ktorým bol spotrebiteľ vopred oboznámený a dokument na ktorom je podpis spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu sa žalobca nemôže odvolávať na Hlavu 6 Obchodných podmienok s názvom Ukončenie zmluvy, s ktorými nebol žalobca oboznámený pred podpisom zmluvy. Uvedené potvrdil napr. Krajský súd Košice vo svojom rozhodnutí zo dňa 10.02.2015 sp. zn. 6Co/396/2014. Keďže žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Žalobca nemá nárok na neuhradené splátky, ktorých zročnosť nastala od 1. splátky po splátku zročnú bezprostredne tri roky späť od doručenia žalobného návrhu, tieto splátky pokiaľ neboli uhradené sú premlčané a zároveň žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby, keďže v tejto časti bola žaloba podaná predčasne. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dostala do sféry dispozície žalovaného, žalobca nepreukázal, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

3. Na základe výzvy upomínacieho súdu zo dňa 03.10.2019 podľa § 14 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní (ďalej len „ZoUK“), žalobca podal včas návrh na upomínací súd na pokračovanie v konaní, a súčasne i vyjadrenie k odporu žalovaného. Vo vyjadrení zo dňa 09.10.2019, ako reakcia na podaný odpor žalovaného, žalobca poukázal na to, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z.z. dosiahnutý. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok KS v Prešove sp. zn. 13Co 23/2016. Žalobca bol toho názoru, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Zákon č. 129/2010 Z.z. v prílohe upravuje výpočet RPMN a uviedol jeho vzorec. Pokiaľ žalovaný výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základne údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalobca nesúhlasil s tým, že ako veriteľ riadne neposúdil schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný uviedol pri uzatváraní úverovej zmluvy, že je zamestnaný, vlastní dom alebo byt, nemá žiadne deti, je ženatý, poberá mesačný príjem/dôchodok vo výške 800 eur, pričom svoj príjem preukázal potvrdením o výške príjmu, zároveň uviedol príjem svojej partnerky vo výške 550 eur. Každá úverová zmluva je pri uzatváraní hodnotená individuálne, na základe všetkých údajov a informácií a musí prejsť schvaľovacím procesom. Pri posudzovaní bonity klienta sa berie do úvahy aj čistý príjem partnera žalovaného, kde je uvedený jeho mesačný príjem vo výške 550 eur. Preto mal žalobca za to, že žalovaný bude schopný splácať predmetný úver za dohodnutých podmienok. V súvislosti s neprimeranou odplatom dodal, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistik uvedených na internetovej stránke Národnej banky Slovenska vyplýva, že úroky za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie

ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách, preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nespĺcacia neposkytli. Výška úrokovej sadzby, ktorú súdy akceptujú je rôznorodá a jej výška nie je striktné daná, žalobca má však za to, že súdy vo všeobecnosti akceptujú jej výšku do 2,5 násobku priemeru. Pokiaľ by žalobca aj akceptoval právne posúdenie súdu o tzv. neplatnom zosplatnení, tak je potrebné uviesť, že nič sa nemení na skutočnosti, že žalovaný je v omeškaní s úhradou splatných splátok. Mesačná splátka bola dojednaná vo výške 210,39 eur splatná vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca. Žalovaný uhradil splátky v sume 5.697,44 eur (t. j. 27 splátku naposledy pred zosplatnením), a teda je v omeškaní s úhradou 28. splátky odo dňa 15.10.2019. Žalobca poukázal na to, že dohoda o strate výhody splátok a možnosti zosplatniť úver je dohodnutá priamo v úverovej zmluve na strane č. 2 a v ustanoveniach zmluvných podmienok je len ďalej vysvetlená. Žalovaný mal len jednu povinnosť, a to riadne splácať splátky a túto povinnosť porušil neuhradením splátky, na čo ho žalobca upozornil písomnosťou zo dňa 17.07.2018 podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a následne jednostranným právnym úkonom zosplatnil budúce splátky podľa § 565 OZ.

4. Nakoľko žalobca na upomínací súd podal včas návrh na pokračovanie v konaní, upomínací súd postúpil predmetnú vec tunajšiemu súdu na ďalšie konanie dňa 16.10.2019.

5. Žalovaný vo vyjadrení, ktoré bolo doručené súdu dňa 17.12.2019, k obrane zopakoval, že zmluva o úvere neobsahuje jednoznačný údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, čo má jednoznačne vplyv na posúdenie rozsahu záväzku. V zmluve nie je uvedené, kedy bude úver poskytnutý. Pokiaľ ide o prvú splátku jej splatnosť je podľa zmluvy dohodnutá „po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“. Vzhľadom na uvedené pre spotrebiteľa nie je možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru, resp. aj doby trvania úveru, čo má vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Tvrdil, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca nepredložil doručku k výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Na základe uvedených skutočností žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Odvolával sa pritom na uznesenie Uznesenia Najvyššieho súdu zo dňa 28.01.2011 sp. zn. 5 Cdo 129/2010. Keďže žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Zopakoval Žalobca nemá nárok na neuhradené splátky, ktorých zročnosť nastala od 1. splátky po splátku zročnú bezprostredne tri roky späťne od doručenia žalobného návrhu, tieto splátky pokiaľ neboli uhradené sú premlčané a zároveň žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby, keďže v tejto časti bola žaloba podaná predčasne. zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, Sadzobník poplatkov či európske informácie, na ktoré zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť a v konečnom dôsledku neplatnosť. Tak dôležité informácie ako sú uvedené v ust. § 10 ods. 1 ZoSÚ, ktorých absenciu zákon trestá bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru nemôžu byť obsiahnuté v dokumente, ktorý nie je spotrebiteľom samostatne podpísaný a poukázal pritom na rozsudku Krajského súdu Nitra zo dňa 28.11.2018 sp. zn. 6Co/188/2018.

6. Na výzvu súdu doručil žalobca dňa 20.07.2020 podrobnú špecifikáciu uplatnenej pohľadávky vo výške 8.890,73 eur pričom uviedol, že žalovaný sa v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zaviazal splatiť úver v 96 pravidelných mesačných splátkach po 210,39 eur. Do podania žaloby uhradil žalovaný sumu vo výške 5.410,49 eur a po jej podaní sumu vo výške 1.196,95 eur, t.j. spolu sumu vo výške 6.607,44 eur. Z prehľadu čerpania a úhrad vyplýva, že žalovaný prestal splácať v decembri 2017. Splatnosť pohľadávky nastala dňom zosplatnenia, čiže dňa 31.1.2018. Žalovaná suma 8.890,73 eur (do dňa podania žaloby) pozostáva z: a) istiny, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny 27. - 30. mesačnej splátky pred zosplatnením vo výške 234,64 eur, b) zosplatnenej istiny, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny 31. - 96. mesačnej splátky po zosplatnení vo výške 7912,65 eur, a c) úroku z omeškania, ktorý pozostáva z čiastočne neuhradeného úroku 26. mesačnej splátky vo výške 59,65 eur, z neuhradeného úroku 27. - 30. mesačnej splátky pred zosplatnením spolu vo výške 606,92 eur a z neuhradeného úroku vygenerovaného od 16.1.2018, t.j. od nasledujúceho dňa po poslednej splátke pred zosplatnením do 31.1.2018, t.j. do zosplatnenia spolu vo výške 76,87 eur. Úrok z omeškania tvorí celkovo sumu 743,44 Eur. Dodal, že úrok z omeškania požaduje v súlade so základnou úrokovou sadzbou NBS a účtuje si ho od 15. dňa po zaslaní zosplatnenia, teda odo dňa 14.2.2019. Sadzba úroku z omeškania, ktorú si v návrhu uplatňuje vo výške 5,00 % ročne bola stanovená zákonným spôsobom k prvému dňu omeškania s plnením peňažného

dlhu, t.j. ku dňu 17.2.2018 (2.2.2018 - ako deň odoslania výzvy + lehota 15 dní na zaplatenie, t.j. ku dňu 17.2.2018 je veriteľ v omeškaní s plnením peňažného dlhu).

7. O žalobe žalobcu súd (súd prvej inštancie) prvýkrát rozhodol rozsudkom sp. zn.: 12Csp/52/2019-166 zo dňa 01.10.2021, ktorým vo výroku I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.692,56 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 17.02.2018 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, vo výroku III. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 %.

8. Proti rozsudku 12Csp/52/2019-166 zo dňa 01.10.2021 súdu prvej inštancie žalobca podal odvolanie. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací rozhodujúci o odvolaní žalobcu, uznesením sp. zn.: 16CoCsp/36/2022-213 zo dňa 30.06.2023 rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č.k. 12Csp/52/2019-166 zo dňa 01.10.2021 v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, založil na skutkových zisteniach, ktoré nezodpovedajú obsahu spisu a výsledkom vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho potom nie je možné preskúmať ani správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k takto zistenému skutku, pričom sa nezaoberal podstatou veci ani z hľadiska ďalších právne významných skutočností namietaných žalovaným, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu v zamietajúcej časti (zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, obsahuje nesprávny údaj o RPMN, je neplatná podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka, neboli splnené podmienky pre zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka), rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k uplatňovanému nároku v jeho zamietnutej časti. V ďalšom konaní uložil povinnosť súdu prvej inštancie riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný a opätovne posúdi dôvodnosť nároku žalobcu (v zamietnutej časti), na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné. V prípade námietky žalobcu vyslovenej v podanom odvolaní ohľadne toho, že pri poskytovaní úveru žalovanému nepostupoval dôsledne v súlade s § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. a riadne neposúdil schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať spotrebiteľský úver v zmysle uvedeného ustanovenia odvolací súd zdôraznil, že ustanovenie § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. rozlišuje dve sankcie, ktoré sú dôsledkom porušenia tejto povinnosti, a to (i) veriteľ nemôže vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ak nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, (ii) úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1; za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti veriteľa nemožno považovať akékoľvek pochybenie veriteľa pri posudzovaní bonity spotrebiteľa, ale len také konanie, ktoré spočíva v tom, že veriteľ (i) si neobstará žiadne podklady potrebné k posúdeniu schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver alebo (ii) neprihliadne ani na údaje zistené z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Záveru o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorého právnym následkom je, že úver je bezúročný a bezpoplatkový potom zodpovedá len také zistenie súdu, z ktorého vyplýva, že veriteľ nemal k dispozícii žiadne údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a neprihliadol ani na údaje z príslušnej databázy alebo registra účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

9. Žalovaný ešte vo vyjadrení zo dňa 09.05.2024, ktoré bolo doručené súdu dňa 10.05.2024 uviedol, že pri skúmaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver žalobca nezískal od žalovaného žiadne údaje o jeho nákladoch na stravu, bývanie a celkovo na živobytie, z dôkazov, ktoré si zaobstaral žalobca si nemohol urobiť reálny obraz o tom, aká suma ostane žalovanému po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie. Bol toho názoru, že pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Mal za to, že z dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že by žalobca zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovaného na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.), čo svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre

rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Zdôraznil, že je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj výdajov. Ďalej uviedol, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o odplate vo výške 22,40 % p. a. nakoľko podľa jeho názoru údaj o RPMN a odplate by mal byť v rovnakej výške, a keďže odplata je vo výške 22,44 % p. a. a RPMN je vo výške 25,10 % p.a. , zmluva obsahuje nesprávny údaj o odplate, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 08.06.2021 sp. zn. 6CoCsp/59/2020. Ďalej namietal, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN a tiež podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby a zároveň nesprávny údaj o RPMN, nakoľko úver nebol poskytnutý na tretí deň po dni podpisu zmluvy. Pri RPMN sa v zmluve uvádza: „RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol poskytnutý tretí deň po dni podpisu.“ Z výpisu čerpania splátok a úhrad však vyplýva, že dátum poskytnutia úveru nebol tretí deň od podpisu zmluvy, ale až 10.07.2015. Keďže pri výpočte RPMN nebol zohľadnený správny dátum prvého čerpania úveru, zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o RPMN, čo v konečnom dôsledku znamená, že neobsahuje všetky predpoklady použité pri výpočte RPMN. S poukazom na uvedené žalovaný považuje úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Taktiež namietal, že zmluva o úvere neobsahuje dohodu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka o možnosti jednorazového splatenia úveru, nakoľko podľa názoru žalovaného ustanovenie zmluvy o úvere v znení: „Za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia Vašich zmluvných povinností) nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru)“ , nepredstavuje dohodu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Samotná dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je len súčasťou úverových zmluvných podmienok žalobcu, ktoré však nie sú podpísané zmluvnými stranami a teda netvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Keďže žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., žalobca nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. V tejto súvislosti zároveň poukázal na rozhodnutia Krajský súd Trnava zo dňa 27.07.2022 sp. zn. 10CoCsp/46/2021. Zo strany žalobcu nebola predložená výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a žiadny dôkaz o doručení tejto výzvy, zároveň žalobca nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žaloba nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a teda neexistenciu omeškania pre povinnosť splácať len splátky istiny potvrdil aj Krajský súd Trenčín v rozsudku zo dňa 26.10.2022 sp. zn. 6CoCsp/25/2022. S poukazom na uvedené zákonné ustanovenia je žaloba nedôvodná v celom rozsahu aj z dôvodu, že žalobca si uplatnil nárok na základe zosplatennej pohľadávky, ale keďže bolo preukázané, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné, žaloba je nedôvodná v celom rozsahu. Z dôvodu neurčitosti právnych úkonov podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka treba vysloviť neplatnosť výzvy a okamžitého zosplatenia a teda je nutné konštatovať, že žalobca nepreukázal vznik nároku tak, ako ho uplatnil v žalobe. S poukazom na uvedenú neplatnosť úkonov je nutné zamietnuť žalobný nárok ako celok, keď nie je možné priznať žalobcovi plnenie z jednotlivých, už splatných a nepremičaných splátok a to s poukazom na vymedzenie žaloby v zmysle § 132 ods. 1 CSP, ktorou žalobou žalobca uplatnil svoj nárok ako zosplatený, v celosti. Keďže žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplateného úveru, nárok nemožno posudzovať ako plnenie jednotlivých nezosplatených mesačných splátok, nakoľko by išlo o odlišný (vyplývajúci z iných skutkových tvrdení) nárok. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby súd zamietol žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa strany sporu ani ich zástupcovia nedostavili (svoju neúčast' riadne ospravedlnili, nepožiadali o odročenie pojednávania) a na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami tvoriacimi obsah spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2015 (č.l. 7-8), Úverové podmienky k úverovej zmluve platné od 01.10.2014 (č.l. 9-20), Výzva k splateniu celého úveru zo dňa 31.01.2018 (č.l. 21), Podací hárok č. L. (č.l. 22), Výpis čerpania, splátok a úhrad žalovaného (č.l. 23-24), Interné (neverejné) informácie (č.l. 72), Úverová správa (č.l. 180-181), Potvrdenie o výške príjmov (č.l. 182), príloha č. 1 k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2015 (č.l. 183), výpis z bankového účtu žalovaného za obdobie od 02-05/2015 (č.l. 184-188).

12. Z listinných dôkazov súd zistil tento skutkový a právny stav:

13. Medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 12.06.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 9.300,- eur. Žalovaný sa zaviazal žalobcovi vrátiť konečnú sumu 20.197,44 eur a to v 96. mesačných splátkach po 210,39 eur, pri dohodnutej ročnej úrokovej sadzbe 22,40 %, RPMN 25,10 %, priemernej hodnote RPMN 10,39 %. Pokiaľ ide o splatnosť jednotlivých splátok, v zmluve bolo uvedené, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Termín konečnej splatnosti je 96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V zmluve sa ďalej uvádza, že spôsob výplaty úveru klientovi je na bežný účet a pre taký prípad je v zmluve uvedené, že v prípade výplaty úveru na bankový účet klienta sa má za to, že úver bol poskytnutý tretí deň po dni podpisu zmluvy (a to aj na účely výpočtu RPMN). V zmluve sú tiež údaje o revolvingovom úvere, tento ale nebol predmetom žaloby. Priamo v zmluve je ustanovenie, v zmysle ktorého za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia zmluvných povinností) musí žalovaný na požiadanie splatiť celý čerpaný úver (tzv. zosplatenie úveru).

14. Bonitu žalovaného žalobca skúmal vyhláseniami žalovaného v úverovej zmluve, potvrdením žalovaného o výške príjmov, lustráciou v registroch úverov, čo vyplýva z úverovej správy.

15. V § 3 Hlavy 6 písm. a) úverových zmluvných podmienok žalobcu s názvom Ukončenie zmluvy je uvedené, že klient je povinný celý čerpaný úver na požiadanie splatiť v prípade, že sa oneskoril splatením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. V zmysle § 7 Hlavy 6 úverových zmluvných podmienok v prípadoch uvedených v § 3 písm. a), b) a c) tejto Hlavy, prirastie neuhradený úrok (na ktorý vznikol nárok do zosplatenia) a nehradené úhrady zapoistenie k poskytnutej istine. Zároveň je klient povinný hradiť dohodnutý úrok aj v prípade zosplatenia, a to až do doby úplného vrátenia úveru.

16. Z výpisu čerpania splátok a úhrad je zrejmé, že žalovaný zaplatil celkovo sumu 5.410,49 eur, z toho suma 1.152,71 eur bola pripísaná na istinu a suma 4.257,78 eur na úrok. Naposledy pred zosplatením uhradil splátku 26. a so splátkou 27. splatnou dňa 15.10.2017 bol už v omeškani. Žalobca pristúpil k zosplateniu dňa 31.01.2018.

17. Listom zo dňa 31.01.2018 bol žalovaný vyzvaný k splateniu celého úveru, a to najneskôr do 15 dní od spísania výzvy. Výzva bola žalovanému odoslaná dňa 02.02.2018.

18. Dňa 20.11.2018 žalobca adresoval žalovanému predžalobnú výzvu pred podaním žaloby na súd.

19. Žalovaný vo svojom podaní zo dňa 09.05.2024 uviedol, že veriteľ je povinný uplatniť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 565 druhá veta OZ, t.j. najneskôr do splatnosti najbližšej splátky úveru. Ak toto právo nevyužije, právo napredčasné zosplatenie mu zaniká a dlžník je povinný uhrádzať individuálne splátky úveru, pričom k zosplateniu úveru účinným spôsobom nedôjde. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ komplikuje určenie splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa druhej vety § 565 OZ, v tomto prípade je podľa žalovaného potrebné pristúpiť k výkladu, že veriteľovi patrí právo na predčasné zosplatenie úveru do tej najbližšej splátky úveru, ktorá nasleduje po uplynutí troch mesiacov od omeškania s úhradou prvej omeškanej splátky úveru za predpokladu, že je zároveň dlžník upozornený v lehote § 53 ods. 9 OZ na existenciu dlhu a na možnosť predčasného zosplatenia úveru.

20. Podľa § 489 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 53 ods. 9 OZ účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 565 OZ účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

24. Podľa § 39 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

26. Podľa § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) a i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

28. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

29. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu, za viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. V konaní bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola platne uzavretá zmluva o úvere, pričom vzhľadom na charakter a postavenie zmluvných strán sa jedná o spotrebiteľský úver.

30. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 05.05.2024 namietal skutočnosť, že žalobca pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nepostupoval v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., preto nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Mal za to, že zo strany žalobcu nebola predložená výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani žiadny dôkaz o doručení tejto výzvy, súčasne dodal, že žalobca nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že nakoľko žaloba nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

31. V danom prípade žalobca ako veriteľ pohľadávky využil možnosť zoslatnenia úveru. Listom zo dňa 31.01.2018 žalobca úver zosplatnil a poskytol žalovanému 15 dňovú lehotu na dobrovoľnú úhradu celej dlžnej sumy. Vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, je súd toho názoru, že žalobca mal postupovať v súlade so zákonom a mal najskôr vyzvať žalovaného na úhradu omeškaných splátok, upozorniť ho, že ak v stanovenej lehote neuhradí omeškané splátky, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Paragraf 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádza, že ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splatením splátky a súčasne musí upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd je toho názoru, že žalobca mohol následne až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca však žiadnu výzvu postupom podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka nepredložil. Súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 26.04.2018 spisová značka 10Co/84/2018 podľa ktorého: „V súdnej veci je nepochybné, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou vyhlásenia a platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa upozorniť dlžníka na uplatnenie tohto práva. Žalobca ani len konkrétne skutkovo netvrdí, že by vyššie spomínanému listu zo dňa 13.12.2019 označeného ako vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, takéto upozornenie predchádzalo. Je preto nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je mimoriadne vyhlásenie úveru neplatným právnym úkonom.“ Súd je toho názoru, že žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a preto nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Je možné konštatovať, že neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka. Nakoľko predmetný právny úkon žalobcu je v rozpore s § 40 ods.1 Občianskeho zákonníka, je neplatným úkonom. Poukazujúc na vyššie uvedené súd konštatuje, že predčasná splatnosť úveru nenastala, dôsledkom čoho je žaloba žalobcu na zaplatenie zvyšnej časti (o zaplatenie sumy 6.198,17 eur spolu s príslušenstvom, t.j. úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.454,73 eur od 17.02.2018 do zaplatenia) nedôvodná.

32. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne toho, že úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku RPMN, v tejto súvislosti sa súd stotožňuje s tvrdením žalobcu vysloveným v jeho vyjadrení zo dňa 09.10.2019. Súd má za to, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Zákon č. 129/2010 Z.z. v prílohe upravuje výpočet RPMN a uviedol aj jeho vzorec. Pokiaľ žalovaný výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základné údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalovaný nepreukázal, že by výpočet RPMN v danom prípade bol nesprávny.

33. Žalovaný ďalej namietal, že zmluva neobsahuje jednu z podstatných náležitostí stanovených zákonom, a to termín konečnej splatnosti úveru, ktorý nedostatok v zmysle zákona má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Konečná splatnosť úveru bola určená ako „96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Súd súhlasí s názorom prezentovaným

žalobcom, že termín predstavuje pevný bod, ktorý ale nemusí byť určený konkrétne, napr. dátumom, ak je ho možné určiť na základe výkladových pravidiel. V danom prípade je potrebné aplikovať eurokonformný výklad a z údaju „96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, jednoznačne vyplýva termín konečnej splatnosti úveru, z ktorej priemerný spotrebiteľ vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, kde je skonštatované, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum (termín konečnej splatnosti úveru). V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti judikované rozhodnutie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. R 16/2022, v ktorom bol vyjadrený jednotný záver: „V zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá.“ Stanovisko odkazuje na ustanovenie zákona v účinnosti ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Znenie predpisu v tejto podobe zotrvalo až do 30. apríla 2018, kedy došlo k zmene zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 1. mája 2018, tým spôsobom, že náležitosť „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ sa stala samostatnou náležitosťou v § 9 ods. 2 písm. d) ZoSÚ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ bol z predpisu vypustený z dôvodu zosúladenia zákona so znením čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“), ktorý uvedenie „termínu konečnej splatnosti“ nevyžaduje. Z uvedeného dôvodu považuje súd námietku žalovaného za nedôvodnú.

34. Pokiaľ ide o podstatné náležitosti zmluvy ako ich vyžadovalo ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd preskúmal uzatvorenú zmluvu a dospel k záveru, že uzatvorená zmluva obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti. Žalovaný poukazoval, že zmluva neobsahovala všetky podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, podľa § 9 ods. 2 písm. i). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v uvedenej zmluve bola dohodnutá fixná úroková sadzba vo výške 22,40 % p.a. Uvedená úroková sadzba bola platná v rovnakej výške počas celej doby trvania zmluvného vzťahu. Ak teda bola výška úrokovej sadzby riadne a fixne určená pevným percentuálnym vyjadrením, bola určená dostatočne zrozumiteľne a jasne a nebolo nevyhnutné uvádzať údaje, ktoré na podmienky uplatňovania úrokovej sadzby nemali žiadny vplyv.

35. V rámci dohodnutej úrokovej sadzby 22,40 % p.a. žalovaný namietal aj to, že táto sadzba je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v zmysle úverovej zmluvy predstavuje celková čiastka spojená so zaplatením úveru sumu 20 197,44 eur, pričom takúto celkovú odplatu žalovaný považuje za úžerné protiplnenie. Povinnosť dlžníka zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky je jednou zo základných povinností dlžníka vyplývajúcej mu z úverovej zmluvy. Výška dohodnutých úrokov je predovšetkým ponechaná na dohode zmluvných strán. V zmysle vyššie citovaného § 1 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., je úrok súčasťou odplaty, ktorá patrí veriteľovi pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Občiansky zákonník pri spotrebiteľských úveroch upravuje vo svojom ustanovení § 53 ods. 6, že odplata nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Lustráciou Ministerstva financií SR súd zistil, že v súlade s uvedeným bola najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 1. štvrtrok 2015 (teda v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy 12.06.2015) pre spotrebiteľské úvery vo výške 23,06 %. Ak teda bola dohodnutá výška úroku (ako súčasť odplaty) 22,40 % p.a., pričom najvyššia prípustná výška odplaty bola v danom čase 23,06 %, bola takto dohodnutá

výška úroku v súlade so zákonom aj dobrými mravmi. Nebolo v danom prípade rozhodujúce aká bola v rozhodnom období priemerná výška úrokových sadzieb v bankovom sektore pre obdobné úvery, nakoľko pokiaľ ide o spotrebiteľské vzťahy zákon vyžaduje len to, aby najvyššia prípustná výška odplaty neprevyšovala najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú, ako už súd poukázal, neprevyšovala. Uvedená námietka žalovaného tak nebola dôvodná.

36. V prípade námietky žalovaného ohľadne nedostatočného skúmania jeho bonity v súvislosti so splácaním úveru súd uvádza, že túto námietku nepovažuje za dôvodnú. V tejto súvislosti súd odkazuje právny názor odvolacieho súdu v prejednávanej veci vyjadrený v jeho uznesení sp. zn. 16CoCsp/36/2022-213 zo dňa 30.06.2023, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. S poukazom na uvedené súd má za to, že žalobca dostatočne skúmal bonitu žalovaného a neporušil ani odbornú starostlivosť ako takú. Veriteľ posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi. Žalobca preukázal, že vykonal lustrácie v registri MV SR, v NRKI, v úverových registroch za účelom zistenia príjmov a zamestnania žalovaného, vykonal takisto šetrenia priamo od žalovaného. Táto skutočnosť vyplýva aj priamo zo samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný bol v tejto súvislosti žalobcovi súčinný a uviedol, že je zamestnaný, odkedy a kde je zamestnaný, aká je výška jeho príjmu. Správnosť uvedených údajov žalovaný nerozporoval.

37. Vzhľadom na to, že predčasná splatnosť úveru nenastala dôsledkom čoho je žaloba žalobcu na zaplatenie zvyšnej časti (o zaplatenie sumy 6.198,17 eur spolu s príslušenstvom, t.j. úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.454,73 eur od 17.02.2018 do zaplatenia) nedôvodná, súd preto žalobu v tejto časti zamietol.

38. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Žalobca mal úspech v časti sumy 2.692,56 Eur, v ktorej súd žalobe žalobcu vyhovel, v časti uplatnených nárokov v sume 6.198,17 Eur s príslušenstvom, žalobu zamietol. Žalobca tak bol úspešný v časti 30 % žalobou uplatneného nároku a žalovaný vo výške 70 % žalobou uplatneného nároku. Žalovaný ako úspešnejší vo veci mal tak v konaní celkový úspech v rozsahu 40 % (70 % - 40 %).

42. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Podľa § 18n ods. 1 písm.d) a ods.2 písm.d) zákona č. 371/2004 Z.z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení platnom a účinnom ku dňu 01.06.2023, od 1. júna 2023 sa Okresný súd Bratislava IV označuje ako Mestský súd Bratislava IV. Od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Okresného súdu Bratislava III a Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava IV. S poukazom na uvedené preto o žalobách v občianskoprávných veciach, ktoré boli podané na zaniknutý Okresný súd Bratislava II do 31.05.2023, je príslušný konať a rozhodovať Mestský súd Bratislava IV.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.